

2

*doe mij maar dicht
leg mij maar weg
zet mij maar uit
laat mij maar los*

*met mij is immers
niks te beginnen
behalve dan misschien
het einde*

het eindelijke einde

Nou, deze durf ik zelfs Maya niet te laten lezen. Ik stop hem wel in het mapje Zwart. Gezellig bij zijn zwarte vriendjes. Maya zou zich kapot schrikken. Ik heb haar beloofd dat ik geen gekke dingen zal doen, echt niet, dat ze daar niet bang voor hoeft te zijn. Maar als ze dit soort gedichtjes leest, gelooft ze me meteen niet meer en ligt ze wakker van angst.

Nee, niet waar. Maya is zo nuchter als een koe.

Maya is alles wat ik niet ben.

En dat is nogal wat.

In elk geval. Wat ik schrijf en wat ik werkelijk wil, zijn twee verschillende dingen. Je kunt schrijven dat je dood

wil, terwijl je dat eigenlijk niet wil. Dat het alleen maar zo voelt.

‘Hoe voelt het dan?’ zou Maya vragen.

Tja, hoe het voelt.

Het is niet dat je heel graag dood wil.

Het is dat je juist heel hard probeert niet dood te willen. En dat de hele dag. En dat dat doodvermoeiend is.

Dat je verdriet voelt, alsof er iemand dood is gegaan, maar niemand is gestorven.

Dat er een betonnen rugzak aan je schouders hangt, onzichtbaar, maar zwaarder dan een mens kan tillen. En toch til je.

Dat je je niet normaal voelt. Dat niemand het doorheeft, maar dat jij weet, onomstotelijk weet, dat je vanbinnen mislukt bent. Als een rotte appel die er vanbuiten juist heerlijk hapbaar uitziet.

Dat je tot aan je middel in de modder staat, zuigende modder, en dat je bovenste helft nog aardig kan functioneren, dus niemand heeft iets door, terwijl je onderste helft verder wegzakt, en dat je jezelf (wie was dat ook alweer) aan je eigen haren omhoog moet trekken. Dat die modder vaak tot aan je lippen staat, en soms maar tot aan je enkels komt. Momenten waarop je redelijk normaal de dag doorkomt. Hee hallo, alles goed?

Maar dat die modder nooit weg is. Dat die zwarte drab je altijd, altijd naar beneden trekt.

Zoiets?

Als je een mop moet uitleggen, is hij niet meer grappig. Nou ja, de clou blijft natuurlijk even grappig, maar er wordt niet om gelachen. Misschien is dat met ellende ook zo, alleen andersom. Als je het uitlegt, valt er niks meer te huilen. Ogenschijnlijk.

Vanmorgen dacht ik: misschien is dit leven wel de hel.

Misschien bestaat er leven vóór de geboorte, en als je in dat voorleven sterft, ga je vervolgens naar de hemel of de hel. Al naargelang je beloning of straf hebt verdiend. Waarschijnlijk was ik in mijn vorige leven een moordenaar, of een verkrachter. En verkeer ik nu in de hel die ik heb verdiend. Dan is dit dus allemaal mijn eigen schuld.

Echt een verfrissende gedachte.